

Загальний опис печери Грифон

Печера Грифон (джерело № 34) знаходиться за 300 м на південний схід від печери Червона, в 40 метрів нижче за неї, під скельним урвищем. Назву Грифон джерело отримало за особливості режиму. У червні, липні та листопаді джерело зазвичай пересихає і вода виходить нижче балкою (джерело №35), у травні, вересні, жовтні джерело має середню витрату 20-30 л/с, у лютому – 48, у грудні-січні – 70, у березні-квітні – 110-140 л/с. У паводок витрата джерела підвищується до 6,0 м³/с, вода б'є фонтаном із вертикальної тріщини. Середньорічна витрата його 46 л/с, що становить майже 40% стоку, що проходить через Червону печеру (дані за 1976 рік).

Вузький вхідний сифон (довжина 7м) має посередині невелику камеру з повітрям (ширина 0,5м). За ним слідує вузький звивистий 25-метровий хід, що приводить до напівсифона (в глибокий межень повітряний проміжок становить 12-15 см) протяжністю 5 м.

Засифонна частина печери представляє вузьку вертикальну або нахилену під кутом 40° щілину заввишки 0,5-1,2 м. Приблизно за 200 м від входу вона розширюється до невеликої зали. З вікна на висоті 5 м від підлоги починаються три ходи. Нижній хід - продовження засифонної щілини, в кінці перекрите брилою вапняку, за якою проглядається продовження; середній - замулений; верхній виводить в камеру з сифоном, що йде круто вниз. Підлога зали покрита добре відсортованою галькою. Нижній хід печери закладений у базальній товщі нижньотитонських піщанистих вапняків із включеннями великої гальки пісковиків та прошарками конгломератів.

Нижче печери знаходиться невеликий туфовий майданчик, що розташовується на тій же висоті, що і значно більший за розмірами туфовий майданчик біля входу до Червоної печери. Печера проходить майже паралельно лівобережному урвищу річки. Червонопечерний, за 20-60 м від нього. Вигини печери та її розгалуження контролюються безамплітудними порушеннями, виявленими під час геологічної зйомки.

Печера відома як періодичне джерело з 50-х років. У 60-ті роки. спроби розкопок головки джерела робилися неодноразово. В результаті тріщина перетворилася на асиметричну лійку в глибовому навалі глибиною близько 5 м, з дна якої починається вузька (25-30 см) вертикальна щілина, постійно заповнена водою.

У 70-ті роки. сімферопольські спелеологи В. Івченко та М. Леонов подолали її без аквалангу та проникли у невелику галерею.

У 1994 році було пройдено печеру з пірнанням у сифони на 400 м

У 2005 році в результаті розкопок у ході Еставелла в Червоній печері спелеологи вийшли у відому частину Грифона приєднавши печеру до печерної системи Кизил-Коба